PŘEMYSL KREJČÍK

SRAB

host

PŘEMYSL KREJČÍK

SRAB

Brno 2022

Většina textu vznikla ve Ville Decius
v polském Krakově (květen a červen 2019)
díky stipendiu poskytnutému
Mezinárodním visegrádským fondem.

VILLA DECIUS

Visegrad Fund

www.villa.org.pl, visegradfund.org

© Přemysl Krejčík, 2022
Cover photo by drasa/Shutterstock.com
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1263-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-1264-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1265-2 (MobiPocket)

Finalizace rukopisu probíhala v umělecké kolonii v německém Worpswede (Künstlerkolonie Worpswede) díky stipendijnímu pobytu (září a říjen 2021) poskytnutému Českým literárním centrem ve spolupráci s Uměleckými domy Worpswede, literárním festivalem globale° a za podpory Česko-německého fondu budoucnosti.

INTRO

Tu zbraň držim legálně. Jenže to mi je teď platný asi jako zdravotní pojištění tý svini, co jsem zastřelil. Pistole leží na stolku, koukám z okna na deštěm zvlhlou silnici a je mi jasný, že každou chvíli mezi panelákama uvidim světla přijíždějících policejních aut. Zatim ale vidim jen nějakýho santusáka ožrale se motajícího kolem popelnic. Ale i jeho brzo vyrušej fízlové.

Sirény donutěj lidi vstát z postelí a čumět, co se to tady zase děje. A ráno si o tom přečtou v novinách.

Už vidim ten titulek v nějakym přeplácaně barevnym bulvárnim plátku:

Rapoval o vraždách, teď zabíjel

Nebo něco podobnýho. Pod tim budou rozmazaný fotky. Jedna před klubem, jak z něj na nosítkách vyvážej mrtvý tělo pod plachtou. A na druhý budu já, jak mě v poutech policajti vyváděj z domu. Ta druhá fotka vznikne nejpozdějc za pár minut.

Třesou se mi ruce. Je mi zima, i když topení běží naplno. Do očí se mi tlačej slzy. Neni mi toho hajzla líto. Slzim z pocuchanejch nervů.

Chce se mi zvracet.

Světlo jsem nechal zhasnutý.

Dochází mi, že boty mám pořád na nohách.

Mikina je celá prosáklá deštěm. Nepamatuju si, jak jsem se dostal domu. Ani na to, že bych cestou moknul.

Stál jsem na pódiu a pak už to nevydržel. Nedalo se to snýst. Kecy, pořád jen kecy. Všichni jsou s mikrofonem v ruce hrozně drsný, ale když má přijít na činy, stahujou se jim prdele. Já ale něco udělal.

Rapeři, co si hrajou na gangstery, jsou mi k smíchu. V tom jsem nikdy nejel. Já patřim k těm, co zhudebňujou horor. Texty plný vražd. Násilí. Znásilňování? To taky. Všichni z toho maj jen prdel, a když je někdo zažaluje, můžou se podělat strachy.

A u soudu pokaždý koktaj, že je to jen hra, nadsázka. A že to nemyslej vážně.

Falešný ubožáci. Kdo nakonec ukázal, že neni jen prolhanej přizdisráč? Já, já a zase jenom já.

Ripper.

Ne Manson.

Ne Butcher.

Ne Gram.

Ne Mr. Cross.

Ne Jidáš.

Ale Ripper. Já.

Vzal jsem zbraň, a teď už si nikdo nedovolí se mnou zkusit vyjebat.

Sahám na hlaveň. Je ještě teplá, ale to se mi možná jenom zdá, jsem jako ve snu. Z klubu jsem to neměl domu daleko, nějaký tři kilometry pěšky. A možná jsem běžel. Jo, asi jo.

Pomalu mi dochází, co jsem udělal. Přímo na pódiu. Dorapoval jsem song, sáhnul do kapsy. Většina lidí si myslela, že mám v ruce jen atrapu zbraně.

Hračku.

Že si hraju na gangstera.

Ani hovno.

Když tyhle rádoby tvrďáci poprvé uslyšeli prásknout výstřel jinde než ve videoklipu nebo filmu, většina začala ječet a vsadim se, že půlka z nich si naplnila trenky a kalhotky vlastníma hovnama. Svůj k svýmu. Trapný toyové a tupý čubky.

Vždycky jsem řikal, že na sotva odrostlý puberťáky, který dělaj gangsta rap, by měl někdo aspoň párkrát na ulici vystřelit. To by se vidělo, kdo je pozér. Vzpomínám si na jednoho rapera a jeho song, kde v refrénu do zblbnutí opakuje: „Chápeš G, nejsi G, to já jsem gangster, já jsem G," nebo tak nějak. Je to strašně otravnej track, ale o to nejde. Kdybych na tohohle *dží* vytáhnul zbraň, docela rád bych viděl, jak by to ustál.

Sirény. Už jsou tady.

Už je slyšim, jak prořezávaj noc.

Sousedi otevíraj okna.

Lezou ven.

Pár ulic odsud leží v nuselskym klubu Sabotage mrtvola a gangsteři z pražskejch sídlišť brečej a volaj svejm mámám, ať si je přijedou vyzvednout. Nemohlo trvat dlouho, než někdo dal moji adresu fízlům.

Nějakej *snitch*, práskač, jak tomu řikali hiphopeři. A přesně ty samý hiphopeři se ochotně v ty práskače změnili hned, jak bylo co prásknout. Měli by mě uctívat. To já jim otevřel oči a ukázal, jak je ta jejich póza ubohá a trapná. Díky mně chápou, že jsou jen děti, co si hrajou na drsňáky. Já takovej nejsem.

Nehraju si na drsňáka, nikdy jsem to nedělal.

V textech? Možná. Rapoval jsem o zabíjení, ale jak říká raper jménem Butcher, naše songy jsou jako hororový filmy.

Každej film se ale může stát skutečnym.

Já si prostě přestal nechat srát na hlavu. Už to trvalo moc dlouho. Sráči se po mně vozili a mysleli si, jak jim to krásně projde.

Ale se mnou vyjebat nemůžeš.

I když teď sedim ve svym pronajatym jedna plus jedna a je mi blbě.

Policejní auta tu za chvilku zastavěj pod barákem. Kolik jich bude? Jedno, dvě nebo pět? Vyběhnou zakuklenci v černejch helmách a s odstřelovacíma puškama v rukách.

Nebudu se bránit. Akorát by mě sejmuli.

Že je to srabáctví? Ani hovno.

Tyhle chlapi mi nic neudělali a někoho z nich zabít, to by mi nepomohlo.

Udělal jsem svý.

A teď je jasný, že se stanu legendou.

Já. Ne pozéři s rovnejma kšiltama na hlavě a „hiphopem v srdíčku“. Nasrat na ně.

Tohle se za chvilku stane: policajti vyskáčou z antonů, mihnou se dole na ulici a pak mi zase zmizej z dohledu. O pár vteřin pozdějc začnou stoupat po schodech.

A pak jsem jejich.

Game over.

Zatim tam dole pořád jen slyšim jejich houkačky, auta ještě vidět nejsou.

Ale slyšim je.

Blíž a blíž.

MASKY

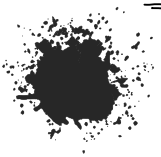

Hiphopery jsem odjakživa neměl rád. Dětinský kretény, co se fotěj s drsnejma ksichtama a pytlíkem pažitky, o kterym předstíraj, že je to gram trávy.

Nebo s pytlíkem soli, pak tu fotku ukazujou kámošům a snažej se jim namluvit, že jsou hustý a šňupou kokain.

Ale ta hudba, ta ušla. Texty většinou ne.

Koho zajímá nekonečný omílání, ze kterýho města pocházej a jak „zevlej na štrýtu“, nebo kecy na téma „rasismus je trestnej čin“. To přece ví každý malý smrádě.

Mám rád, když v tom jsou kytary. Rap metal. Nu metal. Nebo aspoň když je to temný a dunivý a hutný. Klidně bez kytar. Pořádnej hardcore rap. Bylo mi nějakejch třináct, když jsem poprvé slyšel rapera jménem Necro a jeho hitovku *I Need Drugs*, předělávku totálně homo songu *I Need Love* od LL Cool J, při kterym si měly buchty stahovat kalhotky dřív, než sedly do auta k dalšímu pozérovi.

Necra mi poprvé pustil můj bratranec. A taky mi vymyslel přezdívku.

Ripper.

Znělo mi to dobře. Ripper. Stál jsem tenkrát před zrcadlem, koukal na sebe a zkoušel si představit, jak to slovo sedí k tomu, co vidim. Sedělo, ale musel jsem si zvyknout.

To u mýho bratrance doma jsme nahrávali první demo. Na audiokazetu na dva starý magneťáky. Z jednoho hrál beat, druhej to snímal. To ještě můj bratranec bydlel u svejch rodičů — u sestry mojí matky a jejího manžela — v patrovym domě se zahradou a malym bazénem na ní, než se s rodičema do krve rozhádal, odešel a prohlašoval, že „ty kundy zasraný už nikdy nechci vidět, možná až chcípnou, tak si zatancuju na jejich hrobech“, a pak pokaždý vyprsknul smíchy, zasvítilo mu v očích a nasrání se stalo aspoň

na chvilku minulostí. Nejsem si jistej, proč se rozhádali, a nikdy jsem se to s jistotou nedověděl. Prej šlo o prachy. Podle mýho fotra Manson chtěl, aby jeho rodiče prodali barák, šli bydlet někam na sídliště a dali mu peníze, co jim z toho zbydou. Možná jo. Když odcházel, pamatuju si, jak na ně ze zahrady zpátky do domu řval: „Jednou jsem po vás něco chtěl a vy se chováte takhle! Dali jste mi co? Úplný hovno!“

Vlastně mi to připadá směšný. Mansonovi rodiče měli vždycky prachů dost, moji se s tim občas docela rvali. Proto jsem jako hodně malej kluk jeden čas nosil obnošený hadry po něm. Ne moc dlouho. Je možný, že od tý doby na mě začal koukat jako na někoho, kdo je vždycky něco míň a vždycky musí bejt vděčnej? Co já vim, nejsem psycholog, ale když se na to snažim přijít, třeba to začalo právě tam.

Anebo někde úplně jinde.

Manson byl starší, a když jsme jako děti šli ven, vždycky poslouchal od rodičů něco jako „ty jsi starší, dávej na něj pozor“, zatimco já slyšel „je starší, tak ho hezky poslouchej“.

Když jemu bylo osm a mně šest.
Když jemu bylo deset a mně osm.
Když jemu bylo dvanáct a mně deset.

Furt ty stejný věty. Ať mi bylo, kolik chtělo, nikdy jsem nemohl Mansona dorůst. Zatimco on byl pro moje a pro svý rodiče už v osmi ten starší, ten dospělej, já byl pro ně ve dvanácti ještě dítě, který má poslouchat staršího bratrance, i když leckdo by si mohl myslet, že jsme bráchové. Jo, taky to znamenalo, že společný průsery si vyžral většinou trochu víc. A možná mi to měl za zlý. Já jemu měl za zlý, že rád přistoupil na to, že musim poslouchat.

Jeho. Moje rodiče. Jeho rodiče. Musel jsem prostě poslouchat vždycky každýho. To už je jedno. Srát na to.

Manson zatim bydlel s rodičema v domě na dobrym klidnym místě, mezi železniční stanicí Praha-Krč a Velkym hájem, což je fakt rozlehlej les, kde jsem se jednou jako dítě ztratil a právě díky mýmu bratrancovi mě rodiče našli. Nebo aspoň tak to řikal, ale minimálně něco pravdy na tom bude, to mu upírat nemůžu. Moji rodiče bydleli o kus dál, přes louku. V tý samý čtvrti, jen trochu dál od Velkýho háje, blíž Kunratickýmu potoku a Thomayerově nemocnici. Bratrancova rodina čuměla z okna na projíždějící vlaky, moje na velkej depresivní nemocniční komplex. Jinak byly naše domky podobný, jejich možná trochu větší. Nahrávali jsme vždycky u bratrance.

Songy jako *Vykuchám tě, čuráku* a podobný, inspirovaný brooklynskym killerem Necrem a celou bandou kolem něj a taky českou dvojkou fekálních zabijáků jménem Hrobka a Pitva.

„Tohle všem urve koule," řikal o těch nahrávkách pokaždý bráchanec, kterej sám sobě dal přezdívku Manson, podle slavnýho masovýho vraha Charlese Mansona. Že nebyl první, koho tohle napadlo, o tom nechtěl slyšet, protože „nějakej zmalovanej teplouš Marilyn Manson" mu prej byl u prdele.

Je nutný říct, že Manson měl vždycky dost na hovno hlas, Marilynu Mansonovi by mohl akorát tak závidět. A taky mu rychle selhával. Vydržel rapovat dvě tři sloky, víc ne. Pak potřeboval asi dvacet minut pauzu. Ani texty nepsal moc dobrý. Manson nebyl totiž zrovna nejchytřejší, i když on o mně vždycky tvrdil to samý.

Když jsme teda vyrostli z dětskejch let a pořád jeli tenhle styl jménem horrorcore a začali jsme domlouvat první koncerty, byl Mansonův hlas a jeho výdrž problém.

Odpoledne před tim prvnim koncertem jsme seděli v kuchyni krčský vily Mansonovejch rodičů, ty byli naštěstí někde v prdeli, takže jsme klidně mohli pustit hudbu — to už z cédéčka — naplno a zkoušet si svoje songy.

„Vykuchám tě jako rybu, dovnitř leju kyselinu,
za tvůj teplej rap, za kterej neseš vinu.
Za to všech-ch-ch… kurva!“

Zaseknul se a začal kašlat. Už u minulý sloky jsem cejtil, že za chvíli bude v prdeli. Hlas mu přeskakoval, konce vět občas vůbec nebyl schopnej doříct. Taky se zadejchával.

Teď stál nad dřezem, pouštěl z kohoutku vodu a flusal do něj hleny.

„Do píči. Ripe, musíš jet moje sloky,“ vytáhnul ze sebe mezi flusánim.

„Si děláš kozy, ne?“ trochu jsem vybouchnul a řekl to možná nasranějc, než bych musel. Jenže proč asi? Protože jsem se s nim o tom snažil mluvit už kolikrát. Aby měl míň slok, protože to prostě nedává. A jeho reakce? Pokaždý se nasral. Hned jsem byl zmrd, čurák a nula, která chce bejt akorát co nejvíc vidět.

Manson se na mě otočil. Oči vyvalený z toho jeho poďobanýho hranatýho ksichtu. Na černym triku s velkou bílou lebkou schnul zelenej flusanec.

„Neser!“ zavřeštěl, hlas mu zaskřípnul, až to bolelo v uších. Po tomhle bude sotva mluvit, došlo mi okamžitě, těžko něco předvede na pódiu.

„Děláš akorát problémy, vole. Musíš to furt všechno posírat?“ chrčel ztěžka, ale jak měl vztek, přemáhal se, aby mohl mluvit, a snad i řvát.

Tohle už jsem znal. Když začnu křičet taky, nemám šanci. Stejně jsem se neudržel.

„Já dělám problémy? Kurva, já jsem ti dávno řikal…“

„Jó, tys mi řikal!“ přerušil mě chraplavě. Místo rozčilení se teď v jeho ksichtě odrážel výsměch. Přesně takovej, kterej tak nenávidim a nejradši bych mu za něj vrazil pěstí. Jenže pak by mě dobil jako psa. Manson je silnější. A to jsme si odjakživa moc dobře uvědomovali oba.

„Mluvíš úplně jak naše matky," pokračoval. „*Já ti to řikal, já ti to řikal!*" začal parodicky skuhrat. „Chováš se jak malej smrad."

„Já?" ještě jednou jsem se pokusil o obranu. „A co ty?" Chtěl jsem pokračovat o tom, že dětinský je spíš do poslední chvíle odmítat pochopit, kde má jeho hlas limity. Jenže jsem nedostal možnost.

„Co já? Co si to ke *mně* dovoluješ? Chceš přes držku?"

A už je to tady.

Rudne mu ksicht. Nabíhaj žíly a svaly. Ty totiž má pořádný, to musim uznat.

„Prostě drž hubu, přestaň kurvit kapelu a nechovej se jako smrad!" shrnul svůj předchozí výlev.

„Víš co?" snažim se mluvit klidně. „Já ti na to seru. Večer si to odehraj sám!" Nemluvim klidně, ke konci už vřeštim.

21 Neudržel jsem to.

Nervy.

Odcházim.

Práskám dveřma. Co nejvíc.

Toho hned lituju. Je to zbytečně hysterický.

Zase mi bude vykládat, že se chovám jako malá holka. A bude mít pravdu.

Přejdu přes zahradu, projdu brankou ven na ulici.

Je teplej konec jara.

V černym triku — ne s lebkou, ale s nápisem *Fuck you!* — je mi vedro, jak do něj pere slunce.

Vůbec nevnímám, kudy jdu.

V hlavě mi jen buší, co bych mu měl říct.

Aby pochopil, jak se ke mně, kurva, chová.

Jenže hned se mi vracej jeho odpovědi.

Nikdy nedokážu ten vztek odrazit.

Ať řeknu cokoli, vždycky hádky prohraju.

A vždycky jsem já za toho špatnýho.

Za toho sráče.

Za toho, kdo dělá problémy.
Za toho, s kym musí mít trpělivost.
Protože on je ten rozumnej.
On je ten chytrej.
On je ten talentovanej.
On je ten, koho maj lidi rádi a na koho se lepěj ženský.
Podle mě neni pravda ani jedno z toho.

Na koncert máme odjet za pár minut. Jsem doma. Ve svym pokoji. Ležim na posteli a čumim do zdi, polepený plakátama z klasickejch filmovejch hororů. Fotr mi je kupoval děsně nerad, přišlo mu to divný. Ale zvyknul si. A tak teď koukám na všechny ty *Vymítače ďábla*, *Psycho*, *Halloween* a taky na tři různý plakáty k mýmu milovanýmu filmu *Vřískot*. Chlápek v masce s nožem. Zabíjí svoje kámoše. Má totiž spoustu dobrejch důvodů, ale tomu málokdo rozumí.

Bílou masku protaženýho ksichtu s černou kápí jsem si už dávno pořídil. Chci v ní koncertovat.

Manson se málem posral, když jsem s tim přišel.

„Taková trapárna!“ Smál se u toho a pod tim smíchem bylo pohrdání tak jasně viditelný, že bych ho nejradši shodil ze skály a pochcal jeho mrtvolu. O pár let pozdějc přišel s tim, že si koupil masku Michaela Mayerse, vraha z filmu *Halloween*. Ale ještě nějakej měsíc předtim v hospodě při každý příležitosti vykládal všem kámošům, jak dementní mám nápady a jak jsem trapnej a dětinskej. Hrozná sranda.

„Vole, fakt sis ze mě nemusel dělat prdel,“ řekl jsem mu potom, co se mi jednou s timhle vysmíval přímo u stolu v hospodě a jeho dementní kámoši se tlemili, jako by neexistovalo nic ubožejšího než já. „Nemusíš to pořád všude vytahovat,“ dodal jsem ještě, to už jsme šli sami nocí domu.

„Ty seš tak strašně nudnej! Nechápeš ani vtip? Je mi na blití, jak se furt bereš vážně,“ sjel mě za to Manson.

Mám Mansona rád, vyrostli jsme spolu.

Když jsem byl malej, ztratil jsem se v lese a on mě z něho zachránil.

Vždycky mi dokázal poradit. Co je dobrý, co ne.

Když jsem občas potřeboval půjčit prachy, prostě mi je půjčil. A ani nespěchal s vrácením. Když mu teda zrovna nehráblo a nenasral se, v takovejch chvílích jsem je vracel třeba dvacet minut potom, co mi je dal. Pravda, když vychladnul, sám mi je zase přinesl a pak už na vracení nijak nespěchal.

Někdy se ale chová, jako kdyby nebyl můj bratranec, ale můj fotr. Nebo spíš jako někdo, komu se musim zodpovídat ze všeho, co udělám nebo co udělat chci.

Ale tak to určitě neni, dochází mi.

Jsem jen hysterka. V tom má Manson pravdu.

Všechno hrozně přeháním.

Proč to neberu jako on? Rozčilí se okamžitě, ale do pěti minut vychladne, aspoň většinou. A jako by se vůbec nic nestalo. Má recht.

Ale já se ještě pořád nedokážu dost uklidnit. Všechno mě najednou hrozně sere.

Nenávidim se.

Přijdu si zbytečnej. Dělám samý problémy.

Neumim se chovat jako chlap.

Nejradši bych vůbec nebyl živej, do hajzlu.

Ozve se zvonek. Matka jde otevřít. Slyšim Mansona. Samej smích, jeden vtípek vedle druhýho. Manson se směje, matka se směje. Ne, matka se možná směje, ale Manson se tlemí vlastnim fórům, až se z toho dusí. Veselej týpek, co ho každej musí mít rád.

Kroky na schodech.

Klepání na dveře.

„Ripe?“ ozve se Manson, v hlase pořád ještě pobavení, chrapot skoro zmizel, jenže já vim, že kdyby zkusil rapovat, stejně to teď nepůjde.

„Co je?“ štěknu zpátky.

„Tak jedem na koncert, ne?“

„Nikam nejedu.“

„Ty vole, nedělej uraženýho,“ tentokrát se jeho tón mění v otcovskej. V tón někoho, kdo to s váma myslí dobře a má pro vás veškerou trpělivost na světě, jenže ho už stejně začínáte srát, ale to se rozhodnul nedávat najevo.

„Nejsem uraženej,“ oponuju chabě.

„No tak vylez, dneska zbouráme klub!“

Co mám dělat? Nakonec se zvedám. Beru batoh, ve kterym už mám připravenou dvoulitrovou lahev vody, ručník a náhradní triko, kdybych se na pódiu až moc zapotil.

Jdu ke dveřím. Otevírám.

Manson tam stojí, usmívá se jako nejlepší kámoš. Vedle něj moje matka s tim svym pohledem, jako by se mi snažila jen grimasou říct „kdyby ses pořád tak neurážel, nebylo by to lepší?“.

Manson jde do auta, matka mě ještě zdržuje a dává mi kázání, že mám bejt rozumnej, protože Manson to se mnou myslí dobře. A proč se nechovám víc jako on? Dospěle a takový ty sračky. Chci se hádat. Ale nechám to bejt.

Proč jsem s nim vlastně zakládal kapelu? Přišel s nápadem. Chvíli jsem byl nadšenej. A když mi došlo, že s Mansonem to nebude žádná sranda, protože je cholerik, bylo už pozdě na to vycouvat.

Ale tyhle myšlenky mě za chvíli přejdou, hned jak přestanu bejt rozčilenej. Hned jak i Manson bude v klidu a budou z nás zase kámoši, co jedou na koncert.

Kámoši, co spolu maj kapelu.

Co spolu prožili dětství.

Jedna krev. A to je důležitý. Synové dvou matek. Dvojčat, možná proto spíš jako bráchové.

Sejdu po schodech.

Vyjdu ven a nasednu do auta, ve kterym Manson už sedí a čumí před sebe, jeho výraz je tvrdej a nečitelnej. Může vybouchnout, nebo taky nemusí.

„Sorry, vole," omlouvám se, ani nevim za co.

Ten jen kejve hlavou, jako že dobrý. Už o tom nebudem mluvit. Vyrážíme hrát. Vyrážíme zbourat klub.

Show docela ujde. Napočítám čtyři lidi, který vypadaj, že je zajímá, že tu hrajem, ale i to je napoprvý celkem dobrý. U pěti stolů sedí dalších celkem dvanáct lidí. Málokoho naše vystoupení nějak bere, ale přijde mi, že aspoň někdo se občas na chvíli zaposlouchá.

Běhám po place s mikrofonem v ruce jako magor. Je těžký to udejchat, když mám i Mansonovy sloky. Naštěstí jsem napsal většinu textů, stejně jako jsem skládal všechny instrumentálky, tak si slova pamatuju. Manson se za celej koncert prakticky nehne z místa.

Konec posledního songu. Mírnej aplaus. Odcházim na bar dát si nějakej kofein z plechovky.

„Jdu pozdě, co?“ ozve se za mnou. Otočim se a vidim ten nezaměnitelně bledej ksicht Jidáše. Týpka, kterej vypadá už od puberty, jako by měl za sebou deset let na heroinu. Osvětimsky vyzáblej, samá ruka a vystouplý žíly úplně všude.

„Jo, už jsme skončili,“ odpovídám a vstávám z barový židle, abych mu nastavil pěst na pozdrav.

„Soráč,“ odpovídá Jidáš. „Sem to dřív nestíhal. Jaký to bylo?“

„Docela dobrý,“ já na to, nejspíš ne zrovna přesvědčivě. „Pár lidí, ale šlo to,“ zalhal jsem. Čekal jsem klub narvanej k prasknutí a lidi v extázi. A místo toho se do rytmu na prázdnym parketu pohupovalo jen pár existencí, který máchaly zvednutou rukou nahoru a dolu. Tohle mi vždycky přišlo vtipný. Hiphopeři na koncertech zpravidla stojej na místě a jejich pohyb do rytmu víc než cokoli jinýho připomíná hajlování spojený s pohupováním se v kolenou. Hlavně že „hlasuju proti zasranejm náckům“, jak řikali PSH.

Odněkud se přivalí Manson. Jeho tupej ksicht se třpytí potem, pod zbytečně úzkejma rukávama trika se mu napínaj napumpovaný svaly. Je mi úplně jasný, že to dělá

schválně, jen aby pak mohl vyprávět, jak po něm „čubky čuměly“ a všechny ho chtěly.

Podávaj si s Jidášem ruce.

„Dobrá show?“ ptá se Jidáš i jeho. „Kolik lidí?“

„Myslim, že tak sto,“ odpovídá Manson.

„Vepředu čtyři a u stolů dalších dvanáct,“ opravuju ho. Je mi jasný, že budu zase za debila já.

„Ty seš kretén,“ mávne nad tim Manson rukou, jenom mírně podrážděně, spíš pobaveně. „Snad vidim, kolik je tam lidí, ne?“ Ale já už v hlavě slyšim něco jinýho a přesně to taky budu poslouchat v autě cestou domu celou dobu. Sotva se zaklapnou dveře, Manson řekne: „Seš fakt kokot, ne? Musíš nás takhle shazovat? Meleš sračky, co ani nejsou pravda.“

A já se zeptám: „O co jde?“ I když to budu vědět a už při tý otázce se mi sevře žaludek.

A Manson se rozčilí: „Vykládáš takový hovna, že tam bylo pět lidí. Přitom jich tam bylo sto. Všude u těch stolů kolem.“

A já mu na to odpovim: „Já ty lidi počítal.“

A Manson začne kroutit hlavou a nahodí přesně ten ksicht, kterej nejde číst jinak než: *Ty seš takovej ubožák. Já mám pravdu, ale má cenu se hádat s takovým kreténem, jako seš ty? Nemá.* Ale nahlas to neřekne. Ví, jak tohle lidi nasírá. Jak to nasírá mě. Ale že neni možný se proti tomu ohradit.

Tohle všechno se ale stane, teprve až vypadnem z libeňskýho klubu Červ, kam by se těch sto lidí v životě ani nevešlo. Zatim jsme oba v pohodě. Jidáš jde hrát.

„Jestli bude dobrej, vezmem ho do kapely,“ říká mi Manson, zatimco Jidáš začíná svůj první song. Před nim teď nestojí nikdo, všichni jsou buď venku na cigáru nebo jointu, nebo seděj u dvou ze čtyř stolů, co se sem vešly. Tak kde je těch sto lidí, Mansone? Nechceš si je spočítat? Vždyť tu neni ani pódium a kvůli těm pár stolům ani kam si stoupnout. Ale místo toho odpovim:

„Tak jo. Ale nebudem mu to navrhovat dneska. Musíme to promyslet."

Manson přikejvne. „Tak to je jasný, ne?" Odejde, za chvilku se vrátí se dvěma lahváčema, jeden mi vrazí do ruky, přiťukne a nakonec řekne: „Dneska jsi zněl dobře." To čumim.

Jidáš začíná songem o tom, jak chodí masturbovat do zoo. Pět lidí od jednoho stolu se zvedá a jdou pryč. Cestou na něj řvou něco o tom, že je nechutnej čurák. Kromě mě, Mansona, barmanky a Jidáše zůstávaj teď v klubu Červ tři lidi u jednoho stolu, ostatní čekaj venku, až to skončí a budou zase moct nerušeně nasávat, nebo šli domu.

Nechápou nic. Nemaj smysl pro humor. Nadsázka. Říká jim to něco? Ty vole, vždyť kecy o tom, co znamená nadsázka, parodie, ironie a bůhví co ještě, do nás hučel češtinář na gymplu v jednom kuse. Přišlo mi jasný, že tahle starší parta to pochopí. Ale ne. Ani hovno. Lidi jsou hrozně tupí. To mi taky mohlo dojít dřív. Nebo aspoň tenhle večer.

Stejně jako to, že Ripper není kretén, ať si o mně Manson myslí a říká, co chce.

Já jsem Ripper a v hlavě mám víc než polovina lidí v tomhle klubu dohromady. Jenže to mi ten večer nedošlo a nemělo mi to dojít ještě hodně dlouhou dobu.

„Tak jdem pod pódium?" ptám se Mansona a myslim tim stoupnout si před Jidáše a dělat mu publikum, protože pódium tu není, jak už jsem řikal. „Trochu podpořit," dodávám na vysvětlenou.

„Jo, jdem," kejvne Manson a jdem.

Stoupáme si před Jidáše, čelem k němu, jak tam tak jede do mikrofonu svoje šílený texty, a předvádíme to jediný, co se u týhle muziky dá dělat. Hiphoperský hajlování.

Manson odchází asi po dvou minutách. Já tam zůstávám sám.

Jedinej člověk, kterej to poslouchá a kterýho to baví.

Naproti jedinýmu člověku s mikrofonem.

Oběma je nám trochu trapně, ale oběma je nám i trapný odejít.

O dvacet minut pozdějc Jidáš končí.

Vsadil bych se, že měl v záloze ještě dalších pět nebo šest songů, ale prostě to utnul dřív. Naštěstí pro něj. Ještě chvíli a taky bych šel pryč. Už jsem si jako jedinej posluchač, jako jedinej člověk, co hopersky hajluje do rytmu, připadal vážně blbě.

„To se moc nepovedlo," hodnotí po chvilce s nesmělým úsměvem Jidáš. Stojíme u baru a hudbu tu obstarává už akorát nějakej DJ, pouští desky, starej nudnej hiphop, ale vypadá to, že do hodiny bude klub prázdnej a bude se zavírat.

„Mě to bavilo," odpovídám a nelžu.

„Jo, vole, bylo to super. Nechceš k nám do kapely?" přisadí si Manson, kterej cucá pivo z lahve a většinu Jidášova koncertu se akorát pokoušel balit barmanku.

Blesknu po něm nasranym pohledem. Manson předstírá, že ho nevnímá. Nebo ho fakt nevnímá. Nejsem si jistej. Měli jsme přece dohodu, ne? Je fakt, že bych Jidáše do kapely klidně vzal. Ale, sakra, měli jsme dohodu…

„Jo, to by bylo fajn," odpovídá Jidáš. „Tak se na to napijem, ne?" a objednává panáky.

Trochu se ten večer zlejem. Je mi fajn. Vůbec nic mě nesere, když jsem na sračky. V tý době jsem si myslel, že bych mohl chlastat pořád. Ale kdyby to byla jediná kravina, který jsem v tý době věřil, ještě bych si mohl pískat a plácat sám sebe po rameni.

GRAM

DJe Grama jsem do kapely přivedl já.

O jeho přezdívce si většina lidí myslela, že to je zkratka slova gramofon, ale jeho kámoši věděli, že tim myslel gram trávy.

Všichni tři jsme ho už nějakou dobu znali. Manson, já i Jidáš. Já nejdýl. Nejsem si jistej, proč jsem ho vlastně vzal. Možná proto, abych ukázal, že ta kapela je i moje. Víc moje než kohokoli jinýho. A že mám taky co do ní mluvit. Je pravda, že jsem ho musel trochu ukecávat a trvalo další půlrok, než se vybodnul na rapmetalovou kapelu Julie složenou jinak z totálních pozérů, ve který hrál už delší dobu. Pak zůstal jako DJ jenom u nás.

Neměl jsem ty týpky z jeho kapely rád. Myslim, že oni mě docela brali, některý. Kdysi chtěli udělat nějakej společnej song, ale nic z toho nebylo. Možná proto jsem je pak moc nemusel. Hlavně toho idiota, co si řikal MC Porno a byl mi fakt k smíchu. Ani toho druhýho, Dextera, jsem zrovna v oblibě neměl. Byl prostě divnej a nelíbil se mu horrorcore. Aspoň že jejich basák držel hubu a všechno mu bylo jedno. Kytarista byl pořád sjetej kokainem, ale hrát uměl jako Bůh, druhej kytarista zase tak dobře nehrál, ale podle všeho taky nefetoval. Jejich DJ — Gram, skoro o generaci mladší než zbytek kapely — a jejich bubeník byli jediný, kdo podle mě neměli úplně vymeteno v hlavě. Ale bubeník zase moc nemusel mě, prej jsou moje texty k smíchu. Srát na něj, na čuráka.

Šli jsme tenkrát po škole s Gramem do hospody, jen takhle sami dva, protože zbytek spolužáků byli kreténi a tenhle názor byl nám dvěma společnej. Poslední pivo, řikali jsme. Po matuře kdoví jestli se ještě vůbec potkáme.

Už jsme měli trochu v krvi, když jsem to začal do Grama tlačit horem dolem.

„Hele, jsme dobrý kámoši, ne?“

„Jasně že jo, kámo," pokrčil ramenama a začal na cigárama propálenym stole v hospodě, kde se jeden bál si i sednout, aby se nepřilepil k židli lepkavý od piva, balit špeka.

„Dáš si se mnou, ne?" zeptal se.

„Ne, já nehulim."

Gram se na mě, jako pokaždý, podival, jako bych přiletěl z jiný planety, ale nic na to neřekl. Začal mluvit o něčem úplně jinym.

„Tak jako jasný, že jako se po maturitě už mockrát nepotkáme. I když chceš, že jo, a já chci taky. Ale kámo, já tohle znám. Jsme si s klukama ze základky taky furt řikali, že se musíme vidět a že spolu budem chodit na brčko a do hospy. Ale ne, kámo, to jako prostě přestalo." Dobalil joint a sundal si kšiltovku, jenom aby si pevnějc utáhnul do uzlu svázaný vlasy, a zase si kšiltovku nasadil.

„Ale tak to prostě chodí, jako. To je život, no," pokračoval, velký černý oči zasazený do snědýho, zvláštně tvarovanýho ksichtu soustředěně upřený na práci prstů, kterejma z cigaretovýho papírku, směsi tabáku a nadrcenejch paliček konopí dělal joint.

„No, jasný," zamžoural jsem. Začínal jsem bejt nadranej a tušit, že jestli se nevymáčknu hned, začnu mu jako nějaká buzna vykládat, jak ho mám rád a že jsme fakt dobrý kámoši a že nechci, abysme to zahodili. A podobný sračky. Strašný kila sraček jsem mektal, když jsem se ožral. U Grama to bylo fuk. On mektal kila sraček i za střízliva.

„Tak, vole, pojď dělat DJe do mojí kapely," řekl jsem to teda konečně.

„Ty vole, kámo, já jako nevim. Jako ty seš dobrej MC, to prostě já vim. Ale nevim, jestli bych na to jako měl čas," spustil a už se zvedal, že si půjde ven před hospodu zahulit. Šel jsem s nim.

Chvíli jsme stáli venku a drželi hubu. Gram zapálil joint a párkrát si potáhnul. Pak mi nabídnul.

„Ne, dík," řekl jsem. „Tak co myslíš, s tou kapelou?"

„Jako jo, kámo. Vždyť já kluky znám dlouho, že jo. Mansona i Jidáše. Jsou to týpci, no, týpečci. To jako já bych s váma klidně hrál, ale mám jako i svoji kapelu a teď toho máme hrozně moc, chápeš."

Párkrát si potáhnul a zase mi špeka podával.

„Ne, díky, nechci."

Na nebi se roztrhaly mraky a jarní slunce mi zasvítilo do ksichtu. Najednou jako bych byl mnohem ožralejší než před chvílí. Udělalo se horko a zamotala se mi hlava. Nebylo to příjemný. Měl jsem rád, když opilost nastupovala pomalu. Hezky pozvolna. Tohle ne. Ale s tim se nedalo nic dělat.

„Tak jak myslíš," začal jsem to vzdávat. „Ale nemusel bys s náma hrát pokaždý. Jen kdyby se ti to nepřekrejvalo s tvojí kapelou."

„No tak, kámo, asi teda jako jo," uzavřel nakonec.

Sotva jsme vlezli zpátky dovnitř, Gram šel na bar pro další piva a já zůstal u stolu sám. Dřepěl jsem na rozvrzaný židli a všechno se se mnou točilo. Byl jsem si jistej, že ta dvojice starejch seschlejch švábů, co sedí na baru nehnutě už nejmíň čtyrycet let a srká tam zvětralý pivo, po mně pokukuje a smějou se mi. Přišlo mi to v tu chvíli veselý.

Zamával jsem jim. Jeden z nich akorát zakroutil hlavou, druhej se dál věnoval pivu. Srát na ně, na dědky.

Vytáhnul jsem z kapsy telefon a s obtížema vyťukal esemesku pro Mansona a Jidáše. Hrdě jsem jim oznamoval, že jsem nám splašil DJe a bude to pecka, ne?

Jidáš odepsal akorát krátký *tak jo*.

Manson mi napsal za dvacet minut a mě v mojí opilosti polilo horko.

Si děláš prdel ne?? Jako nikomu nic neřekneš a schánís lidi do kapely? stálo ve zprávě, kupodivu jen s jednou gramatickou chybou.

Řekl jsem Gramovi, že musim na vzduch, a hodně rychle vypadnul před hospodu. Ještě jsem ani nebyl

venku a už jsem vytáčel Mansonovo číslo. Začínalo se mi blbě dejchat a ruce se mi roztřásly. Příznaky blížícího se záchvatu, ale ten den to ještě tak zlý nebylo, ještě jsem to nějak ustál. I když jo, těžko se mi dejchalo a třásl jsem se skoro odnepaměti. Myslim tim jako ve chvílích, kdy mi bylo jasný, že se na mě Manson začne vztekat.

Kolik mi tak mohlo bejt, když mě poprvé shodil před jinejma dětma? Když se mi všichni posmívali, že ještě věřim na Ježíška? Manson to na mě vytáhnul na pískovišti a všichni si na mě ukazovali. Holky, kluci, jen o maličko starší než já, ale v útlym dětskym věku je každej rok rozdílu jako pět nebo deset. Už fakt nevim, kolik mi bylo, možná pět, možná víc. Spíš míň. Sotva se Manson sám dověděl pravdu o tom, jak je to s dárkama na Vánoce, při první příležitosti mi ji vmetl do ksichtu timhle potupnym způsobem. Utíkal jsem tenkrát z pískoviště a brečel. Ne kvůli zasranýmu Ježíškovi, ale kvůli tomu výsměchu všech dětí. Mansonův smích zněl nejhlasitějc, aspoň si to tak pamatuju. Výsměch od mýho bratrance, kterýmu jsem věřil a kterýho jsem se držel, než mě takhle podrazil. Utíkal jsem a chtěl bejt odtamtud co nejdál. Manson na mě najednou zařval, ať zastavim, a já ho poslechnul. Co se dělo potom, nevim, mám okno. Ale prej jsme doma řekli, že jsem si to udělal sám.

Moje máma pak volala jeho mámě, že jsem přiletěl domu celej uslzenej a sedřenej, z nosu mi tekla krev a ona chtěla vědět proč. Když jsem viděl Mansona příště, vyhrožoval, že jestli budu ještě někdy žalovat a lhát o něm — i když jsem fakt nelhal, tim jsem si jistej i dneska, vlastně jsem vůbec nic neřekl —, příště bude dětem vykládat, že se každou noc pochčiju a poseru, i když to nebyla pravda. Ale uvěřej mu to a já se toho nezbavim až do smrti. Ještě jako na starýho dědka si na mě budou ukazovat, že si každou noc seru do pyžama. Tak nějak mi to řekl a já nepochyboval, že to tak bude.

Myslim, že někdy v tý době jsem se Mansona začal bát.

V tý době jsem pochopil, že tu neni od toho, aby mě před staršíma dětma chránil, ale že naopak já tu jsem proto, aby si měl na koho vyskakovat. Jako někdo, koho je třeba zmlátit do krve, i když pozdějc si to ten zmlácenej ani nevybavil. Tak jako tak, jsem si jistej, že se to stalo. Muselo. Kde jinde by se na mě vzala ta krev? Utíkal jsem. Zařval na mě a já zastavil. A pak střih. Byl jsem doma, brečel jsem a rty mi lepila teplá a nepříjemná krev vytejkající z nosu, kterym jsem se nemohl nadechnout.

Záchvaty, kdy jsem měl pocit, že je mi tak úzko, až mi žebra rozdrtěj vlastní plíce, ty přišly až o něco pozdějc, jestli si to dobře pamatuju. I když ten po útěku z pískoviště byl možná úplně první z nich.

Teď jsem každopádně stál před hospodou a volal Mansonovi kvůli Gramovi. Srdce mi bušilo a cejtil jsem, jak mi mobil klouže v potící se dlani.

Tohle se musí vyřešit a uklidnit hned, řikal jsem si. Přece si to nenechám zkazit. Jestli se to nevyřeší a akorát mě seřve a já nakonec budu muset Gramovi říct, že s tou kapelou to nepůjde, bude mi trapně, a navíc se zase zachovám jako totální sračka, jakou nakonec i jsem. A pak dojedu domu, skrčim se pod stůl a tam se budu třást a snažit se nabrat vzduch do plic. Jestli mě to nepřepadne rovnou po cestě, nebo přímo tady v hospodě. Tohle všechno jsem si ve svý ožralosti, která tyhle pocity jenom násobila, uvědomoval, zatimco jsem čekal, až Manson konečně zvedne telefon.

„Zdar, kámo, co máš za problém?“ začal jsem na něj bez pozdravu hned, jak telefon vzal. Snažil jsem se znít, jako že se nic neděje.

„Tak ty seš asi čurák, ne?“ vyštěknul Manson energicky.

„Co máš za problém?“